

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 188.

Tiende Session.

47de Møde.

Løverdagen den 4de December Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Tscherning: Det ærede Medlem sagde, at det, jeg havde sagt, ikke er rigtigt. Jeg har sagt, at der har været meddeelt os fra Ministeriet ifjor et Document, som godtgjorde, at den ved Bordingborg Anstalt ansatte Læge havde forelagt et Overflag over Udgifterne ved Bordingborg Anstalten, som var bleven sendt til Bedømmelse af Lægen i Aarhus; at denne havde bemærket, at der var i det Hele anslaaet for lidet. (Gage: I en vis Retning.), at det i det Hele var anslaaet for lavt, og at den Læge, som havde gjort disse billigere Forslag, havde ligeoverfor Ministeriet og andre Bedkommende forsvaret sig derhen, at han havde opstillet som Regel for sig det, han havde været med i en Række af Aar — jeg troer: 10 Aar, det tør jeg imidlertid ikke sige med Visshed — at udøve og deeltage i at udøve paa Bidstrup, og at han — han angav, om jeg hukker ret, Talsforressen — vilde henlede Opmærksomheden paa, at tiltrods for al den Brag, som man kastede paa Bidstrups Stiftelse, havde det dog i Gjærningen vist sig, at man der havde været ligesaa heldig i sine Helbredelsesure som i Aarhus. Det sagde jeg, og førend det ærede Medlem skal sige, at det ikke er rigtigt, vil jeg bede ham at læse disse Documenter efter, hvor de findes — den ærede Minister er vist i Besiddelse af dem. Naar han har læst dem efter og ikke finder det rigtigt, som jeg har sagt, kan han sige, at det ikke er rigtigt, men heller ikke før. Det, han

lagde mig i Munden, vilde ikke have været rigtigt, hvis jeg havde sagt det; men det har jeg heller ikke sagt, netop fordi det ikke var rigtigt.

Bligen-Finecke: Jeg er glad ved, at jeg ikke fik Ordet i det Dieblik, jeg bad om det; jeg vilde da neppe have undgaaet den Fare at sige noget Ubehageligt til to Medlemmer (Vedsføreren og Tscherning), som havde yttret sig og ikke have opfattet rigtigt, hvad jeg har udtalt her. Den Betragtning, som de gjorde gjældende, at jeg var gaaet ud fra, var den, at naaar man vilde tillægge Bedkommende i Aarhus en Forøgelse i Gage, skulde den gode Virkning deraf være, at han bedre og samvittighedsfuldere vilde opfylde sit Hverv, end naaar han ikke fik den, hvori der skulde ligge en Antydning af, at jeg havde troet, at denne Mand, om hvis Samvittighedsfuldhed der ikke har været nogen Tvivl, skulde ville behandle sine Patienter mindre godt, naaar han fik en ringere Gage end her foreslaaet. Det har gjort mig ondt, men jeg vil ikke sige noget Uventligt til Nogen af dem, der før talte, men kun sige, at det gjør mig ondt, at de ikke have kunnet høre sig til den Betragtning, at et Botum, hvori der ligger en Anerkjendelse fra Thinget, hvad enten det er forbundet med en Indtægtsforøgelse — det være sig af 400 Rd. eller 400 §. eller 4 §. eller 1 §. — eller ikke, ikke skulde have sin store Betydning. For mig vilde et saadant Botum have en stor Betydning, og jeg troer ogsaa, at det vilde have det for Bedkommende i Aarhus. Det er ikke efter min Betragtning det Afgjørende, enten han faaer en større eller en mindre Sum; men det Afgjørende for mig er, jeg gjentagende